

*Mis siis kui sa magaksid
Ja mis siis
kui magades
sa näeksid und
Ja mis siis
kui unes
lähleksid sa taevasse
Ja nopiksid seal
veidra ja kauni lille
ja ärgates
oleks lill sinu käes
Oo, mis küll siis?*

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

1.

Koer nuusutas minu kohvrit. Ühe narkokoera kohta oli ta üllatavalt nunnu eksemplar, võib-olla hovawart, ja ma tahtsin hakata teda just kõrva tagant sügama, kui ta hambad irevile ajas ja hoitava urina kuuldavale tõi. Seejärel istus ta maha ja surus nina energiliselt vastu kohvrit. Tolliametnik paistis olevat sama imesunud kui ma isegi, ta pilk rändas kaks korda koeralt minule ja jälle tagasi, enne kui ta kohvri võttis ja ütles: „Nonii, eks vaatame siis, mis meie Amber siit leidis.”

No lahe küll. Vaevalt pool tundi olen olnud Suurbritannia pinnal, kui mind juba narkoäris kahtlustatakse. Tõelised äri- kad, kes seisid minu selja taga, olid selle üle kindlasti pööraselt rõõmsad, sest tänu minule said nad nüüd segamatult oma Šveitsi kellade või uimastitega kontrollist läbi jalutada. Milline täie mõistuse juures olev tolliametnik võtaks vahele viieteistkümnenaastase blondi hobusesabaga tüdruku, selle asemel et tegeleda näiteks tolle närvilise kelmi näoga tüübiga seal tagapool? Või siis selle kahtlaselt kahvatu sassisjuukselise poisiga, kes juba enne, kui lennuk üldse stardirajale jõudis, magama jäi. Pole ime, et too nüi kahjurõõmsalt irtvitas. Tema taskud olid kindlasti pungil täis illegaalseid rahusteid.

Aga ma otsustasin, et ei lase tujul langeda, sest seal barjääride taga oli meid ju ootamas uus imeilus elu just täpselt sellise koduga, nagu me alati olime unistanud.

Heitsin rahustava pilgu oma väikesele õele Miaale, kes seisid juba teisel pool barjääre ja tammus kannatamatult jalalt jalale.

Kõik oli hästi. Polnud mingit põhjust erutada. See siin oli lihtsalt viimane takistus meie ja juba mainitud uue imeilusa elu vahel. Lend oli möödunud vahejuhtumiteta – ei mingeid õhuanke, nii et Mia ei pidanud oksendama, ning mina ei pidanud istuma ühegi õlle järele haiseva ja mu käetugesid okupeeriva paksu mehe kõrval. Ja kuigi paps oli nagu tavaliselt ostnud piletid ühele neist odavlendudest, mille tarbeks väidetavalt alati liiga vähe kütust tangitakse, ei sattunud lennuk Heathrow' kohal raskustesse, kui pidime maandumisluba oodates mitu ringi tegema. Ja siis oli seal veel üks kena tumedate juustega poiss, kes istus teisel pool vahekäiku rida minust eespool ning vaatas märkimisväärselt tihti üle õla minu poole ja naeratas. Olin juba peaaegu valmis temaga juttu alustama, aga loobusin, kui nägin, et ta jalgpalliajakirja lugedes huuli liigutas nagu mõni esimese klassi põnn. Seesama poiss jõllitas nüüd muide üpriski uudishimulikult mu kohvrit. Üleüldse jõllitasid kõik uudishimulikult mu kohvrit.

Vaatasin tolliametnikule suurte silmadega otsa ja manasin näole oma kõige sõbralikumana naeratuse. „Ma palun teid ... meil on kiire, lennuk hilines ja me ootasime juba terve igaviku pagasit. Ja väljas ootab meid mu ema, kes on mu väikesele õele ja mulle vastu tulnud. Ma vannun pühalikult, et minu kohvris on ainult hulk musta pesu ja ...” Just sel silmapilgul tuli mulle meelde, mida kõike selles kohvris veel on, ja ma jäin hoobilt vait. „... igal juhul uimasteid seal ei ole,” lisasin siis pisut araks lüües ja vaatasin koerale etteheitvalt otsa. On alles rumal loom!

Tolliametnik hiivas kohvri häirimatult lauale. Üks tema kolleeg tõmbas lahti kohvriluku ja avas kaane. Kohe oli kõigile ümberseisjatele selge, mis lõhna koer oli tundnud. Sest olgem ausad – selleks ei olnud tundlikku koeranina isegi tarvis.

„Mida kuradit ...?” hüüatas tolliametnik ja tema kolleeg pigistas nina kinni, hakates samal ajal mu riideid välja tõstma.

Pealtvaatajate jaoks nägi see kahtlemata välja nii, nagu oleks mu pesu metsikult haisenud.

„See on Entlebuchi biosfääri juust,” selgitasin mina, samal ajal omandas mu nägu arvatavasti sama värvi nagu veinipunane rinnahoidja, mida mees parajasti käes hoidis. „Kaks ja pool kilo Šveitsi toorpiimajuustu.” Tõsi, ma ei mäletanud, et see nii hirmsasti oleks haisenud. „Maitseb paremini, kui lõhnast arvata võiks, ausõna.”

Rumal koer Amber raputas ennast. Ma kuulsin inimesi itsitamast, tõelised smugeldajad hõõrusid samal ajal kindlasti rõõmust peopesi kokku. Ma parem ei tahtnud teada, mida see kena tumedajuukseline poiss tegi. Tõenäoliselt oli ta megaõnnelik, et ma polnud temalt telefoninumbrit küsinud.

„See on küll üks tõeliselt geniaalne narkootikumide peidukoht,” ütles keegi meie selja taga, ja ma vaatasin raskelt ohates Mia poole. Mia ohkas samuti. Meil oli ju tõesti kiire.

Samas oli meist väga naiivne arvata, nagu olnuks meie ja meie imeilusa uue elu vahel veel ainult see juust. Tegelikult juust kõigest pikendas aega, mil me veel kaljukindlalt eesootavasse uude imetoredasse ellu uskusime.

Teised tüdrukud unistavad kindlasti teistest asjadest, aga Mia ja mina ei soovinud endale midagi muud kui ühte õiget kodu. Ja seda kauemaks kui ainult üheks aastaks. Ja et meil kummalgi oleks oma tuba.

Me kolisime praegu kuuendat korda viimase kaheksa aasta jooksul – see tähendab, et olime elanud kuues riigis neljal kontinendil, olime pidanud kuus korda minema uude kooli, leidma kuus korda uued sõbrad ja kuus korda hüvasti jätma. Meist olid saanud asjade kokku- ja lahtipakkimise profid, meie isiklike esemete hulk oli viidud miinimumini ja pole ka raske ära arvata, miks kumbki meist klaverit mängida ei osanud.

Meie ema on kirjandusteadlane (kahe doktorikraadiga), ja peaaegu igal aastal sõlmib ta töölepingu mõne uue ülikooliga. Kuni juunikuuni elasime Pretorias, enne seda Utrechtis, Berkeley, Hyderabadis, Edinburghis ja Münchenis. Meie vanemad lahutasid seitse aastat tagasi. Paps on insener ja sama rahutu iseloomuga kui emagi, see tähendab, et ka tema vahetab elukohta tihti. Me ei saa isegi suvevaheaegasid veeta ühes ja samas kohas, vaid alati seal, kus paps parajasti töötab. Hetkel töötab ta Zürichis, mis tähendab, et see vaheaeg oli olnud suhteliselt tore (kaasa arvatud rohked mägitatkad ja Entlebuchi biosfääri kaitseala külastus), aga kahjuks ei ole sugugi kõik paigad, kuhu ta varem sattunud on, sama toredad. Lottie ütleb mõnikord, et peaksime olema oma vanematele tänulikud, et nii palju maailma näeme, aga olgem ausad: kui oled kord suve mööda saatnud Bratislava tööstuspiirkonna lähistel, kahaneb tänu ikka väga tagasihoidlikuks.

Sellest sügistrimestrist alates õpetas ema niisiis Oxfordi Magdaleena kolledžis ja sellega oli täitunud üks tema suuri soove. Nimelt oli ta juba aastakümneid unistanud Oxfordis õpetamisest. Ja selle pisikese 18. sajandist pärineva majakesega, mille ta oli meile linnaserva üürinud, oli täide läinud ka üks meie unistusi. Lõpuks ometi jääme paigale ja saame endale päris kodu! Maakleri kirjelduste järgi oli tegemist romantilise ja hubase majaga ning tundus, et see on keldrist pööninguni täis imetoremaid jubedaid saladusi. Seal oli suur aed vanade puude ja kuuriga ning esimese korruse tubadest avanes – vähemalt talvel – vaade Thamesi jõeni. Lottiel oli plaanis rajada aeda juurviljapeenrad, keeta ise moosi ja astuda maanaiste ühenduse liikmeks, Mia plaanis ehitada puu otsa onni, hankida sõudepaadi ja kodustada öökull ning mina unistasin sellest, et leian pööningult kasti vanade kirjadega ja hakkam paljastama majaga seotud saladusi. Peale selle plaanisin kindlasti riputada puude külge kiige, milles oleks võimalik

pikutada ja taevasse vaadata – näiteks ühe roostes raudvoodi kujul. Vähemalt ülepäeviti plaanisime korraldada ehtsa inglise stiilis pikniku ning meie maja pidi saama täis Lottie omaküpsetatud küpsiste lõhna. Ja võib-olla ka juustufondüü aroomi, sest toreda Entlebuchi biosfääri juustu lammutasid tolliinimesed meie silmade all nii pisikesteks tükkideks, et sellega ei olnud enam midagi muud peale hakata.

Kui me lõpuks välja pääsesime – see ei ole muide ühegi seadusega vastuolus, kui keegi tahab enda tarbeks Suurbritanniasse toimetada kilode kaupa juustu, ainult et see ei sobinud enam Lottiele kingituseks –, kulus emal vähem kui minut, et meie unistus inglise maaelust seebimullina puruneks.

„Kullakesed, tuleb üks väike plaanimuutus,“ teatas ta kohe, kui oli meid tervitanud, ja kuigi ta sealjuures säravalt naeratas, oli selle tagant selgelt äratuntav tema must südametunnistus.

Taamal lähenes üks mees tühja pagasikäruga, ja ilma et ma oleks sinnapoole pikemalt pilku heitnud, teadsin, kellega oli tege- mist: see oli plaanimuutus isiklikult.

„Ma vihkan plaanimuutusi,“ pomises Mia.

Emal naeratas ikka veel oma sunnitud naeratust. „Teile hakkab siin meeldima,“ luiskas ta. „Tere tulemast Londonisse, maailma kõige ägedamasse linna!“

„Tere tulemast koju,“ lisis härra Plaanimuutus sooja, madala häälega ja hiivas meie kohvrid pagasikäru peale.

Ka mina vihkan plaanimuutusi ja ikka kohe täiega.

2.

Meie esimesel ööl Londonis nägin und Hansust ja Gretest, õigemini: Mia ja mina olime Hansuke ja Greteke ning ema jättis meid üksinda metsa. „See on ainult selleks, et teil endil parem oleks!” ütles ta enne, kui puude vahele kadus. Vaene väike Hansuke ja mina ekslesime abitult ringi, kuni jõudsime ühe kõhedust tekitava piparkoogimaja juurde. Õnneks ärkasin ma üles, enne kui kuri nõid majast välja tuli, aga jõudsin vaid sekundiks kergendust tunda, sest siis tuli mulle jälle meelde, et see unenägu ei olnudki väga kaugel tegelikkusest. Lauset „See on ainult selleks, et teil endil parem oleks!” oli emps eile kuuldavale toonud umbes seitseteist korda. Ja ma olin tema peale veel praegugi nii vihane, et oleksin kõige parema meelega lakkamatult hambaid kiristanud.

Muidugi sain ma aru, et isegi inimestel, kes on üle neljakümne, on õigus elada õnnelikku armuelu, aga kas ta ei oleks võinud sellega oodata seni, kuni me täiskasvanud oleme? Paar aastat ees või taga. Ja kui ta juba tingimata härra Plaanimuutusega koos tahtis olla, kas ei oleks siis piisanud nädalavahetustel kokkusaamisest? Pidi ta tingimata terve meie elu pea peale pöörama? Äkki oleks ta võinud enne vähemalt meie käest luba küsida?

Tegelikkuses oli härra Plaanimuutuse nimi muide Ernest Spencer ja ta oli meid eelmisel õhtul oma autoga siia sõidutanud ning terve tee sedavõrd sundimatult lobisenud, nagu ta ei märganukski, kuidas Mia ja mina pettumusest ja vihast pisaratega võitleme ning sõnagi ei räägi. (Sõit lennujaamast linna oli päris

pikk.) Alles siis, kui Ernest hakkas autost pagasit välja võtma, kõige lõpus ka kilekotti juustuga, sai Mia kõnevoime tagasi.

„Ei-ei,” ütles ta oma kõige magusama naeratusega ja andis talle juustukoti tagasi. „See on teile. Külakostiks Šveitsist.”

Ernest vahetas empsiga äärmiselt rõõmsa pilgu. „Aitäh, see on teist küll väga armas!”

Mia ja mina irvitasime vastastikku kahjurõõmsalt – aga see jäi ka ainsaks ilusaks hetkeks tol õhtul. Ernest sõitis pärast seda, kui oli empsi suudelnud, oma haisva, tükkideks murtud juustuga koju, olles meile enne veel hüvastijätuks kinnitanud, kui väga ta juba homse õhtu üle rõõmustab. Olime nimelt tema juurde koju külla kutsutud, et tema lastega tuttavaks saada.

„Meil on ka hea meel,” ütles emps.

Jah, kindlasti.

Meile tundus see Ernest Minu-Iseloom-Sobib-Täpisealt-Kokku-Mu-Haigutama-Ajavalt-Igava-Eesnimega Spencer kahtlane kohe, kui ta esimest korda üle ukسلäve oli astunud. Juba tema kingitused näitasid, kui tõsiselt võttis ta suhet empsiga – tavaliselt ei olnud empsi mehed sugugi huvitatud meiega heade suhete loomisest, vastupidi, nad olid alati üritanud meie olemasolu nii hästi kui võimalik eirata. Aga Ernest mitte ainult ei toonud empsile lilli, ta koguni kinkis Lottiele tolle lemmikkomme ja mulle raamatu salajastest sõnumitest, koodidest ja nende lahti-
muukimisest, mis mulle tõepoolest suurt huvi pakkus. Ainult Mia puhul pani ta natuke mööda, sest tema jaoks oli ta välja valinud raamatu pealkirjaga „Väike detektiiv Maureen”, mille jaoks Mia oma peaaegu kolmeteistkümne eluaastaga siiski paar aastakest liiga vana oli. Aga ainuüksi fakt, et Ernest oli süvenenud meie huvidesse, muutis ta kahtlaseks.

Emps oli temasse igal juhul kõrvuni armunud. Pole aimugi miks. Välimus selle põhjuseks olla ei saanud, sest Ernestil oli

kiilas pea, hiigelsuured kõrvad ja liiga valged hambad. Lottie väitis küll kangekaelselt, et Ernest näeb sellest hoolimata hea välja, aga seda arvamust ei saanud me kahjuks jagada. Võimalik, et tal olid ilusad silmad, aga kes suutis talle säärate kõrvade olemasolul veel silma vaadata? Peale selle oli ta igivana, üle viiekümne. Tema naine oli surnud rohkem kui kümme aastat tagasi ja ta elas koos oma kahe lapsega Londonis. See pidas paika, Mia (see väike detektiiv) ja mina olime selle kohe Google'ist järele vaadanud. Google teadis Ernest Spencerit, sest ta oli üks neist kuulsatest advokaatidest, kes upitas ennast iga kaamerasilma ette, oli see siis mõne kohtuhoone ees või mõne heategevusürituse punasel vaibal. Ja tema surnud naine oli seisnud Inglismaa troonipäriluses kahesaja esimesel (või ligilähedasel) kohal, sellepärast suhtles ta ühiskonna koorekihiga. Just tänu tema sidemetele oli ka emps saanud võimaluse Oxfordis õpetada.

Tõenäosusteooria reeglite kohaselt ei oleks emps ja Ernest pidanud mitte kunagi kohtuma. Aga alatu saatatus ja Ernesti eriala – rahvusvaheline majandusõigus – tõid ta pool aastat tagasi Pretoriasse, kus tema ja emps ühel peol kohtusid. Ja meie, igavesed lollpead, veel julgustasime teda sinna peole minema. Et ka tema ükskord inimeste sekka saaks.

Nüüd tuli meil seda suppi süüa.

„Seisa paigal, kullake!” Lottie sättis ja sikutas mu seelikut, aga edutult. See oli ja jäi käelaba võrra liiga lühikeseks.

Lottie Wastlhuber oli kaksteist aastat tagasi tulnud meile *au pair*'iks ja meie juurde jäänudki. Meie õnneks. Muidu oleks meid toidetud eranditult vaid võileibadega, sest emps unustas enamasti söömise ära ja ta vihkas söögitagemist. Kui poleks olnud Lottiet, ei oleks keegi pununud meile naljakaid Gretekese soenguid, pidanud meiega nukusünnipäevi või meisterdanud jõulupuu kaunistusi. Jah, tõenäoliselt ei oleks meil olnud isegi

mitte jõulupuud, sest emps ei pidanud lugu ka traditsioonidest ega kommetest. Peale selle oli ta kohutav unustaja, täpselt nagu üks tüüpiline hajameelne professor. Ta suutis lihtsalt kõik ära unustada: Mia äratoomise flööditunnist, selle, mis on meie koera nimi või kuhu auto on pargitud. Ilma Lottieta poleks keegi meist hakkama saanud.

Ega muidugi Lottiegi veatu polnud. Nii nagu igal aastal, ostis ta mulle ka seekord koolivormi numbri võrra liiga väikese ja nii nagu igal aastal, üritas ta ka nüüd süü selle eest minu kraesse veeretada.

„Ma ei saa aru, kuidas saab üks inimene üheainsa suve jooksul nii palju kasvada,” hädaldas ta ja üritas rinnal olevaid jakinööpe kinni saada. „Ja eriti just ... ülevalt poolt! Seda tegid sa küll meelega!”

„Jah, muidugi!” Kuigi ma olin kohutavalt pahas tujus, ajas see mind naerma. Lottie oleks võinud rahulikult minu üle natuke rõõmu tunda. „Ülevalt poolt” ei olnud küll ikka veel mitte midagi erilist ühe peaaegu et kuueteistaastase kohta, aga vähemalt ei olnud ma enam nii lame nagu pesulaud. Sellepärast leidsin, et ei olegi nii paha jakinööbid lihtsalt eest lahti jätta. Koos liiga lühikese seelikuga nägi see üsna *cool* välja, peaaegu nii, nagu tahaks ma meelega võimalikult palju oma figuuri näidata.

„Livi seljas näeb see palju parem välja,” kurtis Mia, kes juba rii-des oli. „Lottie, miks sa mulle ka numbri võrra väiksemat koolivormi ei ostanud? Ja miks üldse on koolivormid igal pool tumesinised? Ja miks nimetavad nad ennast Frognali Akadeemiaks*, kui endal ei ole isegi mitte konna vapi peal?” Pahuralt pühkis ta käega üle rinnataskule tikitud embleemi. „Ma näen tobe välja. Ja üleüldse on kõik siin tobe!” Ta keeras end aeglaselt ümber oma

---

* *Frog* nimes Frognal viitab inglise keeles konnale. – *Siin ja edaspidi tõlkija märkused*

telje, osutas kõikjal seisvale võõrale mööblile ja ütles sealjuures eriti kõva häälega: „Tobe! Tobe! Tobe! Onju, Livka? Me rõõmus-tasime nii väga selle Oxfordi maamaja üle. Ja selle asemel maan-dusime hoopis *siin* ...”

„Siin” all mõtles ta korterit kusagil Londoni lääneosas, mille ees Ernest meid eile õhtul maha oli pannud ja mis asus ühe noobli korrusmaja kolmandal korrusel, kus oli neli magamistuba, läiki-vad marmorpõrandad ning hulgaliselt mööblit ja esemeid, mis meile ei kuulunud. (Enamik neist, isegi diivanipadjad, oli üle kullatud.) Uksekella juures oleval sildil oli kirjas, et siin elavad tegelikult Finchley-nimelised inimesed, ja nemad tegelesid ilm-selgelt portselanist baleriinide kogumisega. Sest neid võis leida igalt poolt.

Noogutasin nõusolevalt. „Ja isegi meie kõige olulisemaid asju pole siin,” laususin samuti kõva häälega.

„Psssst,” tegi Lottie ja heitis mureliku pilgu üle õla. „Te teate väga hästi, et see on kõigest ajutiselt. Ja et see maamaja oli kohu-tavas seisus.” Ta oli loobunud mu riiete paikasikutamisest, sest sellest ei olnud niikuinii mingit abi.

„Jah, seda väidab härra Spencer,” ütles Mia. (Me oleksime pidanud kutsuma teda eesnime pidi, aga tegime ikka veel nägu, nagu oleks meil see meelest läinud.)

„Teie ema nägi oma silmaga rottid,” ütles Lottie. „Kas sa tõesti tahad elada ühes majas koos rottidega?”

„Jaa,” vastasime Mia ja mina kooris. Esiteks olid rotid pare-mad kui nende maine (seda teadis igaüks hiljemalt pärast seda, kui oli näinud filmi „Ratatouille”) ja teiseks oli see rott kindlasti samamoodi väljamõeldis nagu kõik muugi. Me ei olnud ju ometi päris lollid – teadsime täpselt, mis mängu siin mängiti. Emps oli eile õhtul tiba üle pingutanud, et meid ära rääkida. Väidetavalt

haises meie unelmate maja hallituse järele, küte ei töötanud korralikult, kaminasse olid varesed pesa teinud, naabriteks olevat olnud käratsevad töölised ja ümbrus trööstitu. Peale selle olevat ühistranspordiga keeruline, ja kool, kuhu meid oli algul kirja pandud, olevat väga halva kuulsusega. Sellepärast, ütles emps, oli ta sunnitud üürilepingu üles ütlema ja võtma selle korteri siin – muidugi vaid ajutiselt. (Nagu ka kõik teised, kus me siiani olime elanud.)

Tõsi küll, tunnistas emps, see kõik oli toimunud meie selja taga, aga ainult sellepärast, et ta ei tahtnud meie vaheaga papsi juures ära rikkuda. Ja üleüldse, lisas ta, soovib ta ju meile vaid parimat – tema hakkaks iga päev sõitma Oxfordi vahet, selleks et meie saaksime käia suurepärasest koolis, ja – „olgem ausad, kullakesed!” – kas ei ole lähedam elada Londonis kui linnast väljas maal?

Iseenesestmõistetavalt ei olnud kõigel sellel midagi pistmist asjaoluga, et härra Ernest Ma-Tean-Mis-Teile-Hea-On Spencer elas juhuslikult samas Londoni linnajaos ja tahtis, et emps oleks talle võimalikult lähedal. Ja kool, kuhu me minema pidime, oli täiesti juhuslikult sama kool, kus käisid ka Ernesti lapsed. Keda me täna sama juhuslikult õhtusöögil Ernesti majas tundma pidime õppima.

Siin võis aimata lähenevat katastroofi, see oli selge. See oli ühe ajastu lõpp.

„Mul on süda paha,” ütlesin mina.

„Te olete lihtsalt närvis.” Lottie silitas ühe käega rahustavalt Mia õlga, samal ajal teisega ühte mu juuksesalku kõrva taha sätides. „Esimesel koolipäeval uues koolis on see täiesti normaalne. Aga uskuge mind: teil ei ole mingit põhjust ennast teistest kehve- maks pidada. Te mõlemad näete väga, väga head välja, ja arukad, nagu te olete, ei pea kartma ka seda, et te õppimisega toime ei

tule.” Ta naeratas meile armsasti. „Minu erakordselt targad imeilusad blondid haldjaneiuud.”

„Ja-jah, erakordselt targad imeilusad blondid haldjaneiuud, kellel on hambaklambrid ja nohkariprillid ja liiga pikad ninad,” porises Mia, ilma et oleks hoolinud sellest, et Lottie pruunid ümmargused silmad suurest liigutusest natuke niiskeks olid tõmbunud. „Ja ilma kindla elukohata.”

See-eest aga lootusetult armunud ema, maailma küllap kõige kauem ametis olnud au pair'i ja hunniku kildudeks purunenud maaeluunistustega, täiendasin teda mõttes, aga ma lihtsalt pidin Lottiele vastu naeratama, sest sellisena, nagu ta seal seisis ja meid täis uhkust ja optimismi särasilmi vaatas, oli ta lihtsalt nii armas. Pealegi ei olnud see ju tema süü.

„Hambaklambreid pead sa veel ainult pool aastat kandma. Selle kannatad sa, Miake, ära.” Mu kõrvalruumis olnud ema oli vahepeal tupp astunud. Nagu alati, oli ta ka seekord kuulnud ainult seda osa, mida ta kuulda tahtis. „Need on ju väga ilusad koolivormid.” Ta kinkis meile päikeselise naeratuse ja hakkas sobrama ühes kolimiskastis, mille peale oli kirjutatud „jalatsid”.

Selge see, et empsi kingad olid siia sellesse väikekoodanlikku pesasse kaasa tulnud, samal ajal kui minu raamatukastid koos mu salajaste märkmike ja kitarrikutiga kusagil mingis kolimisfirma konteineris hallitasid.

Jõllitasin kurjalt empsi saledat figuuri. Arusaadav, miks härra Spencer oli temast sisse võetud. Kirjandusprofessori kohta nägi ta oma loomulikult blondide juuste, pikkade jalgade, siniste silmade ja ilusate hammastega tõesti hea välja. Ta oli nelikümmend kuus aastat vana, seda võis näha aga ainult eredas hommikuvalguses, kui ta eelmisel õhtul liiga palju punast veini oli joonud. Headel päevadel nägi ta välja nagu Gwyneth Paltrow. Seevastu

tema uus soeng nägi välja kohutav. Oleks võinud arvata, et ta on käinud hertsoginna Camillaga sama juuksuri juures.

Emps viskas kingad, mida tal vaja ei läinud, oma selja taha vaibale. Meie koer Butter – täisnimega Printsess Buttercup Endise Nimega Doctor Watson (Doctor Watson pärines sellest ajast, kui me veel ei teadnud, et ta ei ole isane) – haaras endale ühe tossu hambusse ja vedas selle diivanilaua alla tema jaoks ajutiselt tehtud pesasse, kus ta seda isukalt närima asus. Keegi meist ei hakanud teda selles takistama, sest lõppude lõpuks ei olnud kerge ka temal. Ma võin kihla vedada, et ta oli rõõmustanud aiaga maja üle samamoodi nagu meiegi. Aga temalt ei küsinud muidugi keegi. Koertel ja lastel ei olnud selles majas mingeid õigusi.

Teine toss lendas mulle vastu jalasäärt. „Emps,” ütlesin kurjalt. „Pead sa seda tegema? Nagu siin muidu veel vähe segadust oleks.”

Emps tegi, nagu ei oleks kuulnudki, ja tuhnis kingakastis edasi, ja Lottie vaatas mind etteheitva pilguga. Mina jõllitasin süngelt vastu. See veel puudus, enam ei võinud midagi öelda ka.

„Ah, siin need ongi!” Emps oli soovitud paari musti kinniseid kingi lõpuks üles leidnud ja tõstis need võidukalt pea kohale.

„Noh, see on muidugi kõige tähtsam,” ütles Mia mürgiselt.

Emps lükkas kingad jalga ja keeras end meie poole. „Minu poolest võime minema hakata,” ütles ta rõõmsalt. See, et Mia ja mina saatsime teda pilkudega, mis oleks võinud mõnes muus olukorras piima hapuks ajada, ei paistnud teda põrmugi segavat.

Lottie kallistas meid. „Küll te hakkama saate, mu väiksekesed. See ei ole ju teie *esimene* esimene koolipäev.”

